

som helst Punkt har overdrevet. Den Tale, der blev holdt af Højesteretssagfører Salomon for Højesteret i Alma Bondesens Sag, faldt fuldstændig sammen med, hvad der af „Social-Demokraten“ blev oplyst om den. Ikke paa et eneste Punkt blev der af Højesteretssagfører Salomon lige saa lidt som af Modpartens Advokat taget Afstand fra „Social-Demokratens“ Meddelelser om denne Sag. Det ærede Medlem for Københavns 5. Valgkreds (Borgbjerg), der var med til at drage denne Sag frem, fik den fuldeste Oprejsning. Hvad han havde talt og skrevet om denne Sag, faldt fuldstændig sammen med de autentiske Oplysninger, der kom til at foreligge for Højesteret. Jeg siger, det er et meget stærkt Vidnesbyrd for den socialdemokratiske Presses Sanddrthed i disse Forhold. Det vilde jo i og for sig ikke være saa unaturligt, om der indsneg sig en eller anden Unøjagtighed. Man husker paa, hvor vanskeligt det er for en almindelig Pressemand at skaffe sig fuldt paalidelige Oplysninger i en saadan Sag. Selv de Folk, hvis Sag det gælder om at paatale, vægre sig meget ofte ved at give Oplysninger. Det viste sig i de to af mig før nævnte Sager, at de vedkommende Personer skyede at henvende sig til Offentligheden. Det var jo selvfølgelig nok for de paagældende Personers Skyld, men dog fuldt saa meget for at skaffe Ret for alle andre og forebygge, at den Slags Overgreb foregik i Fremtiden, at vi toge os af de paagældende Sager.

Jeg tror, det vil være meget vanskeligt for nogen Pressemand eller nogen Taler virkelig at overdrive, naar Taleren er om de Lidelser, der ved Myndighedernes Overgreb ere paaførte enkelte Personer. Jeg tror, det vil være umuligt for nogen Journalist eller nogen Taler f. Eks. at skildre de sjælelige Lidelser, som Alma Bondesen og Nelly Andersen have været udsatte for. Nej, der er snarere Grund til for os at vende os mod Højres Presse og paastaa, at den søger at dække over og fortie de Retsovergreb, der ske. Det er i frisk Minde, hvorledes Højres Presse stillede sig. Jeg nævnte i Gaar, hvorledes Nationaltidende stillede sig til den Sag, hvori der for nylig har været optaget Forhør, nemlig i Sagen angaaende Kioskdrøngen fra Nørregades Politistation. I den Sag har Højres Presse givet et fuldstændig forvrænget Billede af den Maade, hvorpaa Politiet har taget paa denne Sag. Da nu det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) har udæsket mig, skal jeg sige: I

denne Sag har Højres Presse, for at dække over og forsvare Politiet, fortiet Sagens sande Sammenhæng, fortiet de allervæsentligste Fakta, og for at faa fremstillet Politibetjenten, Retsbetjenten, i det gunstigste Lys, overse de ganske den grufulde Behandling, der er bleven den vedkommende Dreng til Del. Det er autentisk, og jeg skal ikke læse det op for ikke at forlænge Debatten, men det ærede Medlem vil kunne finde et Højreblad, „Nationaltidende“ for i Søndags, hvori der gives en Fremstilling, som er fuldstændig kontra Sandheden.

Jeg skulde gerne ønske, at det ærede Medlem med Beviser vilde kunne belægge sin Paastand om, at Socialdemokratiets Presse i nogen Grad har gjort sig skyldig i Overdrivelser, bevidste eller ubevidste, naar den har fremdraget Myndigheds Misbrug for Offentligheden.

Formanden: Jeg skal dog bemærke, at der ikke her ved 3die Behandling kan være Tale om at drøfte Presseudtalelser.

Første Ordfører (Krabbe): Inden vi slutte, vil jeg gerne gøre en Bemærkning over for det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Møller), som i Nævningernes Udtagelse fandt den eneste Hindring for, at han kunde stemme for det foreliggende Forslag. Det er allerede fremhævet af det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), at det ærede Medlem maatte rette sin Anke ikke alene mod Folketingets Udvalg og Folketinget, men særlig mod de nedsatte Kommissioner. Det, som er det væsentligste ved Udtagelsen af Nævninger, er jo dette for det første, at de udtages af Kommunalbestyrelserne, for det andet, at de udtages efter Forholdstalsvalgmaaden. Af disse to Ting er det første, at de udtages af Kommunalbestyrelserne, et Værk af Kommissionen af 1892, det er ikke Folketingets Værk. Havde det været Folketingets, skulde det have været sagt til Ros for Folketinget, men nu skal Kommissionen af 1892 beholde Rosen derfor. Blant de Mænd, hvem denne Ros tilkommer, have vi Lov til at nævne afdøde Overpræsident Klein, en Mand, der har deltaget i det offentlige Liv, al Tid som Højremand, men som den fremragende Mand, han var, havde han ikke et saa bornert politisk Blik, at det hindrede ham i at se stort paa en Sag. Den anden, som fortjener at nævnes her, er Departementschef Ricard, en af Landets mest fremragende Mænd, der aldrig har deltaget aktivt i det